

Мария Илиева
Свечеряване

Премениено със стара носия
небето – златист кехлибар,
над планината босо пристъпва
мирише на люляк и вино.
На щурци и тъкани килими,
забравени песни, звън на клепало.
Сребърен вятър рисува по стрехи
ромол на извор... и дъх на бръшлян.
Тихо вървим и мълчим.
След глухите стъпки
душата простенва...
И моли забрава.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10084>]